

[Stein.]

Millioner, Millioner i Mangetal, er taget ud af Banker og Sparekasser, og Udtrækkene fortsættes, Hr. Minister, Udtrækkene fortsættes! Det er den højtærede Ministers Ansvar, og det er et meget alvorligt Ansvar, fordi Ministeren dér har sat Hjul i Bevægelse, som han ikke er i Stand til at standse. Virkningerne strækker sig videre. De kan aflæses paa Børsbarometret. De lyser ud af Sparekassernes og Bankernes Balancer, af deres Indlaanskonti. De læses ogsaa ud af Nationalbankens Tal for Seddelomløbet. Alt sammen, det ene med det andet, rejser sig som een stor Anklage mod den højtærede Minister, der i en vanskelig og opreven Tid ikke forstaar at veje sine Ord og sine Handlinger. Der kan være Uenighed om meget, sagligt og politisk, men det er ikke det, det drejer sig om her, det drejer sig om Finansministerens manglende Forstaaelse baade af de økonomiske og de psykologiske Kræfter og om hans Mangel paa Forstaaelse af Tingenes Sammenspil, hans Mangel paa Forstaaelse af, hvad man i en Tid som denne som ansvarlig Minister kan tillade sig. Derfor er det, jeg siger, at den højtærede Minister paa den Post, han staar i Øjeblikket, er en farlig Mand og en Hindring for det Samarbejde og det Sammenhold, som Tiden i øvrigt gør ønskeligt.

Gudiksen: Jeg vil gerne sige til den ærede anden Ordfører for Højre...

Formanden: Det ærede Medlem brugte ogsaa i sit forrige Indlæg Betegnelsen Højre. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at der ikke paa Rigsdagen eksisterer noget Parti med det Navn.

Gudiksen: Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Stein) — det maa jo være rigtigt — udtalte, at det var det principielle, det kom an paa. Det er ogsaa det principielle, jeg lægger Vægt paa, ikke paa, om Ændringen i det andet høje Ting har faaet en lille Skrue, større eller mindre. Det er ikke det afgørende, det afgørende for mig er det principielle, saa der er ingen Uenighed i saa Henseende.

Med Hensyn til Det konservative Folkepartis Stilling rent principielt, saa kender vi den udmærket. Der er en fast Linie. Naar det drejer sig om Indkomst-, Formue- og Selskabsskat, er de Konservative altid paa den Linie, at de vil have den mildest mulige Skala. Jeg har slet ikke villet gaa ind paa det i mit første Indlæg, fordi jeg anerkender, at de Konservative ved mange

Løjligheder, ogsaa i den sidste Tid, har vist, at de virkelig vil være med til at skabe et vist Samarbejde under de vanskelige Forhold, vi lever under nu. Det, jeg udtalte første Gang, var kun ganske almindelige Betragtninger, som karakteriserede de Konservatives Stilling. Den er jo den, hvis vi ser paa Ordførertalerne især i Folketinget, at de nærmest undskylder, at de ikke gaar med til denne Lovgivning. Men naar de ikke gaar med til den, er det jo, fordi vi her er inde paa en af de Ting, som de Konservative for enhver Pris aldrig kan gaa med til. Det er, naar det drejer sig om Skatter. De repræsenterer — det kan de ikke komme uden om — de mest velhavende her i Landet, det er deres Opgave, og det skal jeg ikke bebrejde Partiet. Derfor kan vi aldrig her trække de Konservative — det er i hvert Fald mit Indtryk — saa langt, som vi kan i alle andre Spørgsmaal, vi forhandler om. I Skattespørgsmaal kommer der et Tidspunkt, hvor de Konservative altid maa huske paa, hvem det er, de repræsenterer, og derfor lægger jeg overordentlig megen Vægt paa, at det har kunnet lykkes at samle de andre tre Grupper.

Jeg giver Ordføreren for Bondepartiet (J. S. Foget) en Undskyldning for, at jeg ikke omtalte ham første Gang. Det var ellers Meningen, selv om han er ene Mand. Vi skal altid anerkende, naar der er Grund dertil, og jeg anerkender ogsaa det ærede Medlems Stilling i dette Tilfælde.

Til Venstres ærede Ordfører (K. Pedersen) vil jeg gerne sige, at jeg kender ikke den omtalte Lov af 1936, men det skulde være mærkeligt, om det ikke var Udligningsloven, og jeg synes, at vi udmærket kan være vor Afstemning over den Lov bekendt. Den Lov nægtede baade de Konservative og Venstre Støtte, og den blev først gennemført, da Regeringen fik Flertallet i Landstinget. Udligningsloven lægger, det tør jeg nok sige, Skatten, hvor Skatteevnen er. Jeg behøver blot at nævne en eneste Ting — der kunde nævnes mange, men jeg skal ikke trætte det høje Ting —: Gentofte Kommune yder nu ca. 6 Mill.—7 Mill. Kr. — nu har jeg Tallene —, og dette Beløb gaar ud til Kommuner, der er haardt bebyrdet med sociale Udgifter og andre Udgifter, som de ikke selv har Skyld for.

Jeg omtalte ikke en eneste af Venstres gamle Forsyndelser, det skal jeg nok lade være med, jeg nævnte kun de bugtede Linier.

Til sidst skal jeg nævne en Ting angaaende Goodwill-Bestemmelsen, som jeg glemte, da jeg første Gang havde Ordet.